

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι..... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ.. " 3.50

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 20
261—Γραφεῖον ὁδ. Ἐρμού—261

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Πολλοὶ οἱ λόγοι δι' οὓς ὀφείλομεν νὰ εὐγνωμο-
νώμεν τοῖς ἀνθρώποις, διότι εἰσὶν ἄνθρωποι παρ'
ᾧων λαμβάνομεν πολλὰ ὠφελήματα, ἄνθρωποι οἵ-
τινες συνέδραμον ἡμᾶς ποικιλοτρόπως, καὶ τοὺς
ὀποίους ἴσως ποτὲ δυνηθῶμεν ἔστω καὶ κατὰ τὸ
ἡμῖσι ν' ἀνταμείψωμεν, ἢ δὲ εὐγνωμοσύνη ἡμῶν
θὰ ἦ ἀνάλογος πρὸς ὅσα παρ' αὐτῶν ἐλάβομεν. Ἄλ-
λ' ὅσα οἱ ἄνθρωποι ἔπραξαν δι' ἡμᾶς, εὐρίσκομεν
ὅτι εἰσὶν ἴσα τῷ μηδενί, παραβαλλόμενα πρὸς ὅσα
ὁ Θεὸς ἔπραξε. Πρὸς τοῦτο δὲ δὲν ἔχομεν ἀνάγκην
ν' ἀνατρέξωμεν εἰς ψυχικὰ ὠφελήματα· ὁ φυσικὸς
κόσμος παρέχει ἡμῖν ἱκανὰ διδόμενα συγκρίσεως. Ὁ
ἄνθρωπος οὐδέποτε ἐποίησε ῥόδον. Ὁ ἄνθρωπος οὐ-
δέποτε ἐποίησε τμήμα κυανοῦ οὐρανοῦ ἢ τμήμα νέ-
φους. Ὁ ἄνθρωπος οὐδέποτε ἐξέτεινε τὴν λάμψιν
τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ἡλίου ἐπὶ τῆς ἀνατολῆς, οὐδ'
ἐκάλυψε τὸν πρὸς δυσμὰς ἐρίζοντα διὰ τῆς λαμ-
πρότητος τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου. Ὁ ἄνθρωπος οὐδέ-
ποτε κατεσκεύασε τὸν σῖτον τοῦ ἀγροῦ δι' οὗ τρε-
φόμεθα. Ὁ ἄνθρωπος οὐδέποτε ἐθρέψε τὴν πηγὴν.
Ἐπίομεν ἐκ χιλίων ῥυάκων εὐδαιμονίας, ἀλλ' ἂν
ἀκολουθήσωμεν τοὺς ῥυάκας τούτους, μέχρι τῶν
πηγῶν των, θὰ εὐρωμεν ὅτι οἱ ἄνθρωποι οὐδέποτε
ἐποίησαν αὐτοὺς νὰ τρέχωσιν. Ἐφάγομεν ἐκ χιλίων
κλάδων· ἀλλ' ἐὰν ζητήσωμεν νὰ εὐρωμεν πόθεν ὁ
καρπὸς παρήχθη θὰ ἴδωμεν ὅτι οὐδέποτε ἐν τῶν
δένδρων τῶν τρεφόντων ἡμᾶς ἐβλάστησαν τῆ τοῦ
ἀνθρώπου ἐνεργεία. Ἐὰν τερπώμεθα ἐν τοῖς φίλοις,
ἐν τοῖς ἀγαπῶσιν ἡμᾶς, ἐν τοῖς τέκνοις τῆς ἀγά-
πης ἡμῶν, ταῦτα δὲν ἔδωκεν οὗτος εἰς ἡμᾶς; Πό-
θεν προῆλθεν ἡ τοῦ ἔραν δεκτικότης; Πόθεν προῆλ-
θεν ἡ ἀγάπη ἥτις πληροῖ τὰς φύσεις ἡμῶν ἐκ χα-
ρᾶς, ἐὰν μὴ ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ οὐρανοῦ ἡμῶν πα-
τρός; Αὐτῷ, λοιπόν, ἀπονέμομεν εὐχαριστίας.

«Δοξολογεῖτε τὸν Κύριον, διότι εἶναι ἀγαθός·
διότι τὸ ἔλεος αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα».

Η ΒΙΡΔΩ ΚΑΙ Ο ΚΥΩΝ ΑΥΤΗΣ

Ἰπὸ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ.

(Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 2).

Ἡ ἀκταιοφύλαξ ὑπερχάρη ἐπὶ τῇ μελλούσῃ εὐτυ-
χίᾳ τοῦ μικροῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον οὕτω παραδό-
ξως εὔρεν. Εἰσελθὼν δὲ εἰς τὴν οἰκίαν παρέδωκεν
αὐτὸ εἰς τὴν θεραπείαν, ἥτις τὸ ἔθεσεν ἐπὶ μα-
λακοῦ ἀνακλίντρου ἐντὸς ἀναπαυτικωτάτου δωμα-
τίου. Ὁ δὲ κύων ἐν τῷ μεταξὺ παρηκολούθει κατὰ
πόδας τοὺς φέροντας τὴν κόρην εἰς τὴν μέλλουσαν
κατοικίαν τῆς, καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἐνόει τὰ ἐνεργού-
μενα ὑπὲρ αὐτῆς· διότι ἔσειε τὴν οὐρὰν του, ὡς τε-
κμήριον τῆς ἐπιδοκιμασίας αὐτοῦ. Ὅτε δὲ ὁ Οὐμφρέη
ἀποχαιρετῶν ἔκυψε νὰ φιλήσῃ τὸ μικρὸν εὐρημα, ὁ
κύων, ὁ πρῶτος σωτὴρ τῆς κόρης, πλησιάσας ἔλειξε
τὴν χεῖρα τοῦ ἀγαθοῦ τούτου ἀνδρός. Παρευθὺς
ἀναφυκτικὰ μέσα ἐφημερόσθησαν, χρῆσις θερμοῦ λου-
τροῦ ἐγένετο καὶ οὕτω ταχέως ἡ μικρὰ κόρη συν-
ελθοῦσα ἔφαγε τὴν ἐτοιμασθεῖσαν δι' αὐτὴν θερμὴν
τροφὴν. Ἄλλ' ὅτε ἀνέφωε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς
καὶ εἶδεν ὅτι εὐρίσκετο εἰς ξένην οἰκίαν καὶ ἀνα-
μέσον ξένων ἀνθρώπων, φοβηθεῖσα ἤρχισε νὰ κλαίῃ·
ἀλλ' ὁ κύων πλησιάσας εἰς αὐτὴν καὶ θέσας θω-
πευτικῶς τὴν μεγάλην καὶ μαλλιαρὰν κεφαλὴν του
ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς, κατάρθρωσε νὰ τὴν καθη-
συχᾷ. Οὐδὲν δὲ ἄλλο ἤκούσθη παρ' αὐτῆς, εἰ μὴ
«Βοδῆρ, (ἀντὶ Ῥοδῆρ τὸ ὄνομα τοῦ κυνός) ποῦ Μαμ-
μά; ποῦ, ποῦ Μαμμά! Τότε ὁ Ῥοδῆρ, ἔσεισε πάλιν
τὴν οὐρὰν του, ὡς σημεῖον τῆς χαρᾶς αὐτοῦ, διότι
ἤκουσε πάλιν τὴν φωνὴν τῆς.

Ἐμβλέπων ὁ κύριος Αὐδήλιος πρὸς τὴν μικρὰν
κόρην μετὰ στοργῆς ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, «Βεβαίως
ἔχω ἰδεῖ τὸ ὠραῖον τοῦτο πρόσωπον· ἂν ὅμως ἀπα-
τώμαι, ἔχω ἰδεῖ τοῦλάχιστον παιδίον ὁμοιάζον πρὸς

αυτό. "Ότε τὸ ἐνέδυσαν ζεστά ἐνδύματα καὶ τὸ ἐκάθισαν ἐπὶ τῶν γονάτων του, ἐξεφώνησε, «Μικρὰ μου Ροζή, ἀγαπητὴ μου ἀδελφὴ Ροζή! "Ω! σὺ κοράσιον ἀκριβῶς ὁμοιάζεις πρὸς ἀδελφὴν ἄλλ' ἐκείνη πρέπει νὰ ἔχη νῦν ἡλικίαν γυναίκας, διότι ἦτο διετὴς πρὸ τριακοντα καὶ πέντε εἰσὼν, ὅτε ἀπεχωρίσθη αὐτῆς». Ὁ ἀνὴρ οὗτος, ὅστις ἀγῶν μόνον τὸ πεντηκοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας του πρώως ἐγγράσε καὶ κατέστη ὄλιγος πολὺς ἐνεκα τῶν διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς συζύγου καὶ τοῦ μονογενοῦς τέκνου αὐτοῦ θλίψεων του, ἔστρεψε νῦν πρὸς τὸ παρελθὸν τὸν νοῦν του, ὅπερ ἐπὶ πολλὰ μὲν ἔτη εἶχεν ἀπομακρύνει τῆς μνήμης αὐτοῦ, νῦν ὁμῶς ἡ παρουσία τῆς μικρᾶς ταύτης ζένης ἀνεμίμησεν εἰς αὐτὸν πάσας τὰς πρότερον περιστάσεις αὐτοῦ· ὅτι δηλαδὴ ἀμέσως μετὰ τὴν τελευταίαν τῆς μητρὸς αὐτοῦ, ὁ μητριὸς του, ἐνεκα δυσαρσεκείας τινός, τὸν ἀπέβαλε τῆς οἰκίας εἰρησαστῆ ὄντα· ἐνθυμῆτο τῶρα τὴν θλίψιν, ἣν ἠσθάνθη ὅτε ἠναγκάσθη ν' ἀναχωρήσῃ πρὸς εὐρεσίαν πόρου ζωῆς ἐστερημένος καὶ φίλων καὶ προστάτου! ἀνεπέλει δὲ εἰς τὴν μνήμην του ὅτι ἡ μικρὰ ἀδελφή του· Ροζή, ἡ φιλατάτη Ροζή, ἐναγκαλιζομένη αὐτὸν τὸν παρεκάλει νὰ μὴ ἀναχωρήσῃ, ἀλλὰ νὰ μένῃ διὰ νὰ παίξῃ με αὐτὴν.

Ἐν τῷ σούτῳ οὐδέποτε εἶχε λησμονήσει καθ' ὅλον τρῦτον τὸ χρονικὸν διάστημα τῆν φύσιν γυναικῆ τῆς ἑτεροθαλοῦς ταύτης ἀδελφῆς του· νῦν δὲ ἐφωτάζετο ὅτι αὐτὴ ἡ ἴδια ἐκάθητο ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτοῦ. Πολλὰκις μετὰ τὴν ἀποκομῆν του ἐπεθύμησε νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ ἵνα μάθῃ τὰ κατ' αὐτὴν, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ πράξῃ τούτο· ἐπειτὰ δὲ ἀποδημήσας δὲν ἐπᾶν ἦλθεν εἰς τὴν παλαιὰν αὐτοῦ κατοικίαν.

Κατέχόμενος λοιπὸν ὑπὸ τῶν ἀναμνήσεων τῶν διεγειρομένων εἰς αὐτὸν ὑπὸ τῆς παρουσίας τῆς κόρης καὶ ἀπορῶν διὰ τὴν ἀνεκλείετο εἰς τὴν μνήμην του ἡ ἀδελφὴ του Ροζή, ἀπεφάσισε νὰ τὴν ἐρωτήσῃ.

«Πῶς ὀνομάζεσαι μικρὰ μου;» Αὐτὴ δὲ εὐρταλείσα ἐπὶ τῇ ἐρωτήσει, ἐκύψε τὴν κεφαλὴν τῆς ὡς φοβομένη ν' ἀποκριθῆ· ἀλλὰ διὰ τοῦ καλοῦ τρόπου καὶ τῶν θαυμάσιων αὐτοῦ ἐνθαρρυνθῆσα εἶπε, «Βιρδῶ.» Δὲν ἔχεις καὶ ἄλλο ὄνομα;» προσέθηκεν αὐτῶς. «Γί εἶναι τὸ ἄλλο ὄνομα τῆς Βιρδούς;» «Βιρδῶ», ἐπανέλαθεν αὐτὴ. Μήπως ὀνομάζεσαι καὶ Ροζή;» «Ὅχι», ἀπήντησεν αὐτὴ πάλιν, «μόνον Βιρδῶ.» Ἐκ τούτου συνέπερανεν ὁ κύριος Αὐδήλιος ὅτι ἡ μικρὰ αὐτῆς κόρη οὐδὲν ἄλλο ὄνομα ἐγίνωσκε· καὶ ὁμῶς πρὸς ἀναμνήσιν τῆς ἀδελφῆς του ἠθέλε νὰ τὴν ὀνομάσῃ Ροζήν, ἀλλ' αὐτὴ σταθερῶς ἀποποποιουμένη ὑπερέσχυσεν, ὥστε ἠναγκάσθη αὐτὸς νὰ τὴν καλῇ Βιρδῶ.

«Δικόν σου ὄνομα;» ἠρώτησε τὸ κοράσιον, «πῶς Βιρδῶ ὀνομάζει σε;» «Πατέρα», εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς ὑφειμένη τῇ φωνῇ.

«Ὅχι, ὄχι πατέρα· σὺ ὄχι πατήρ Βιρδῶς· πῶς Βιρδῶ ὀνομάζει σε;»

«Θεῖον», εἶπε καὶ ἐν ταύτῳ ἐφίλησε τὸ μικρὸν πρόσωπον τῆς ἀποφασιστικῆς κόρης· «Ὅχι μὲ καλῆς θεῖον;»

«Ναί», εἶπεν αὐτὴ σκεπθεῖσα ὄλιγον. Καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἐκάλει θεῖον Δωργίον (1) τὸν ἀνδρα ἐκεῖνον, ὅστις ἀνεδέχθη νὰ φροντίσῃ περὶ αὐτῆς μᾶλλον πατέρως.

«Πόσων ἐτῶν εἶσαι;» ἠρώτησε περιπλέων ὁ ἀγαθὸς οὗτος ἀξιωματικὸς.

«Δύο» ἀπάντησεν αὐτὴ προσηθάσασα νὰ προφέρῃ τὴν λέξιν εὐκρινῶς. Ἴνα δὲ ἴδῃ τί ἠδύνατο νὰ ἐνθυμηταί ἡ μικρὰ αὐτῆς κόρη, τὴν ἠρώτησε, «ποῦ εἶσαι ἡ μήτηρ σου;» αὐτὴ δὲ περιγαγοῦσα περὶ τὸ δωματίον θλιβερόν βλέμμα ἦτο πάλιν ἐτόλμη νὰ κλαύσῃ.

«Ὁλοι ὑπῆγαν, ἡ Βιρδῶς μήτηρ, ὄλοι ὑπῆγαν». «Ποῦ ὑπῆγαν ἀγαπητὴ μου;» ὑπέλαθεν αὐτὸς.

Σείουσα τὴν κεφαλὴν τῆς ἤρχισε νὰ κλαίῃ ἰσχυροῦσα τὴν μητέρα τῆς. Ἐκ τούτων δὲ κατενόησεν ὅτι αὐτὴ ἦτο παραπολύ μικρὰ, ὥστε ν' ἀποκρινῆται εἰς τὰς ἐρωτήσεις του—παραπολύ νεαρά, ὥστε νὰ δύνηται νὰ διηγηθῆ τι ἀφορῶν τὸ παρελθὸν αὐτῆς, καὶ ὅτι ἡ Βιρδῶ μόλις ἠδύνατο νὰ ἐνθυμηταί τὰ ὀνόματα «Μήτηρ καὶ Πατήρ» κατ' αὐτὴν τὸν στόργῃν τῶν. Διενόηθη ὁμῶς νὰ καταβάλῃ ἐπιμίαν προσπάθειαν. Ὅθεν ἐναγκαλισθεὶς αὐτὴν περιπαθεστέρον τὴν ἠρώτησε μετ' ἄπορον ἠπιον ἡ μᾶλλον εἰπεῖν σπουδαῖον, «τίς σ' ἔφερον ἐνταῦθα;»

«Ὁ Θεός», εἶπεν αὐτὴ ἀναθλιβεῖσα ὅπως ἴδῃ ἂν ὀρθῶς ἀπακριθῆ. «Ὁ Θεός, ἐξηκολούθησεν, ἀέκαμπε τὴν Βιρδῶ καὶ ὁ Θεός ἀγαπᾷ αὐτήν.»

—«Ἄλλ' οὐδεὶς ἄλλος ἔφερον αὐτὴν ἐνταῦθα;» «Μόνον σὺ καὶ ὁ Θεός.» Ἐστρεψε σὺ καὶ ὁ Θεός τὴν Βιρδῶ ἐδῶ;»

«Ναὶ ἀγαπητὴ μου, ἀπήντησε μετ' ἐπιμόνῳ χεῖρῃ ἐκ τῆς συγγίνης αὐτοῦ. «Ὁ Θεός σ' ἔφερον ἐνταῦθα—Ὁ Θεός ἔφερε τὴν Βιρδῶ ἐνταῦθα, ἵνα γεννηταί ἡ ἐμὴ παρηγορία καὶ ἵνα αὐτὴ ἀναπληρῶσῃ τὴν θέσιν τοῦ τέκνου, ὅπερ ἔκεινος ἀνεκάλυψεν εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν.»

«Ἄλλ' ὁ Βοδῆρ (Βοδῆρ);» εἶπε κινεῖσάσασα κούκλω, «ἔφερε τὴν Βιρδῶ καὶ ὁ Βοδῆρ;» Τὸ γνησιὸν τούτο ζῶν ἀκούσαν τὸ ὄνομα αὐτοῦ, πρὸς ἀπάντησιν ὑψώσασα τὴν μαλλιαρὰν κεφαλὴν του καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὰς μικρὰς χεῖρας τῆς Βιρδούς ὅπως τὸν ἐπιψάουσῃ. Μετὰ ταῦτα ἀποκαμύσασα αὐτὴ, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἐπὶ τοῦ βραχίονος του ἀγαθῶς προστάτου τῆς καὶ ἀπεχομήθη.

Μετὰ πολλῆς ἀγάπης καὶ ἀγαθότητος ἀπεδέχθη εἰς τὴν οἰκίαν του τὴν μικρὰν κόρην μετὰ τὸν κύριον αὐτῆς. Ἐθεώρει δὲ αὐτὴν ὡς πραγματικῶς περιφθεῖσάν ἵνα σπαιδρῶνῃ τὰς ἡμέρας αὐτοῦ μετὰ τὰς βαρεῖας θλίψεις, ἀεὶ πρότερον ἄπεστη.

Καί τοι δὲ αὐτὴ πολλὰκις κλαίουσα ἐξῆτει τὴν

(1) Γεώργιον.

μητέρα τῆς, ταχέως ὁμῶς συνοικειωθεῖσα μετὰ τῆς νέας κατοικίας καὶ μάλιστα μετὰ τοῦ εὐμενοῦς αὐτῆς προστάτου, ἐλησμόνησεν ὅτι εἶχε ποτε ἄλλον τινά.

Μετὰ ταῦτα ὁ κύριος Αὐδήλιος προσέλαβεν ἀρίστην παιδαγωγὸν εἰς τὴν ὁποίαν ἐνεπιστεύετο αὐτὴν πάντοτε, ὅσκις ἠναγκάζετο νὰ ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας, ἀλλ' ἅμα ὑπέστρεφεν ἀπῆται νὰ ἦναι ἡ Βιρδῶ πλησίον αὐτοῦ. Ἠγάπησε δὲ αὐτὴν ὡς ἴδιον αὐτοῦ τέκνον· καὶ πολλάκις ἠπόρει πῶς ἠδύνατο νὰ ζῆ πρὶν αὐτὴ ἐλθῇ πρὸς παραμυθίαν αὐτοῦ. Ἀλλὰ καὶ ἡ Βιρδῶ ἀνταπέδιδε τὴν πρὸς αὐτὴν θερμὴν ἀγάπην του· διότι, ὅτε αὐτὸς ἐνεκα τῆς ὑπερησίας του ἐξήρχετο, ἂν ἐβράδυνεν, αὐτὴ συνείχιζε νὰ ἵσταται εἰς τὸ παράθυρον τοῦ πρώτου πατώματος πρὸς ἀκρόασιν τῶν βημάτων αὐτοῦ, καὶ νὰ ἐρωτᾷ τὴν παιδαγωγὸν τῆς συμπαιθητικῆς τῇ φωνῇ, «Πότε ὁ θεῖος Δωργίος θὰ ἐλθῇ εἰς τὴν Βιρδῶ;» Τοσοῦτον ἐπόθει τὴν ἐπάνοδον αὐτοῦ.

(Ἐπεται ἡ συνέχεια.)

ΦΡΙΤΙΟΦ

ΣΚΑΝΔΙΝΑΥΙΚΗ ΠΑΡΑΒΟΛΗ.

(Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 1.)

Καὶ τί θὰ κάμει ἡ κόρη τοῦ Βορρά εἰς τὴν κατὰφυτον ἐκείνην Μεσημβρίαν; Εἶμαι λίαν ὠχρά, ἀμαυρουμένη πρὸ τῶν ῥόδων τῆς Ἑλλάδος. Ὁ θερμὸς τῆς χώρας ἥλιος θέλει μὲ μαράνει καὶ ὁ ὀφθαλμὸς μου θὰ στρέφεται πάντοτε πρὸς τὸ πιστὸν ἄστρον ὅπερ φρουρεῖ τοὺς τάφους τῶν πατέρων μας. Οὐχὶ ὁ φίλτατός μου Φριτιόφ δὲν θέλει φύγει τοῦ τόπου, ὅστις ἔχει ἀνάγκην τῆς ὑπερασπίσεώς του· δὲν θέλει θύσει πρὸ πτωχῆς νεάνιδος τὴν δόξαν ζωῆς ὀλοκλήρου. Ἀρέσκεισαι νὰ μάχησαι κατὰ τῆς καταγιγδός ὅταν αἶσῃ τὴν λευκὴν τῶν κομάτων χαίτην ἀρέσκεισαι ἐν τοῖς κινδύνοις διότι εὐρίσκεις τιμὰς ἐν τῇ νίκῃ. Ἡ ὠραία ἔρημος, ἣν διασχίζεις θέλει εἶσθαι τάφος σου, ἡ ἀνδρεία σου θέλει διαφθαρῆ ἐν αὐτῇ μετὰ τῆς ἀσπίδος σου. Εἶθε νὰ μὴ γίνῃ ποτέ. Οὐχὶ δὲν ἀρέσκουμαι νὰ ἀποθαιμάζω εἰς τὸ μέλλον ἐν ταῖς ὥραις τοῦ ὄνομα τοῦ Φριτιόφ μου. Ἰσχυώρησον, ὑπόκυψον τῇ ἀνάγκῃ, φίλτατέ μοι· ἐν τῷ ναυαγίῳ τούτῳ τῆς εὐτυχίας ὑμῶν ἀεὶ ἀποχωρισθῶμεν τηροῦντες ἀμολυντὸν τὴν ὑπόκλησιν ἡμῶν.

ΦΡΙΤΙΟΦ.— Διατί; Διότι νῦν ἀσπινὰς διετάραιε τὸ πνεῦμα σου;

ΙΝΓΕΒΟΡΓΗ.— Διότι κηδομαι τῆς δόξης σου καὶ τῆς ἐμῆς.

ΦΡΙΤΙΟΦ.— Δόξα τῆς γυναίκος εἶναι νὰ ἀγαπᾷται.

ΙΝΓΕΒΟΡΓΗ.— Δὲν ἀγαπᾷ τις ἐπὶ μακρὸν ἐὰν τὸ αἰσθητὰ τοῦτο δὲν ὑπεκκλιεταί ὑπὸ τοῦ ἔρωτος.

ΦΡΙΤΙΟΦ.— Χθὲς ὀμιλοῦσα μὲν περὶ τῆς ἀγά-

πης μας δὲν ἔλεγες ἐάν· σήμερον ἀμφιβάλλεις περὶ αὐτῆς;

ΙΝΓΕΒΟΡΓΗ.— Οὐχὶ δὲν ἀμφιβάλλω ποσῶς καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἀποδέχομαι τὴν φυγὴν.

ΦΡΙΤΙΟΦ.— Ἐλθέ, ἡ ἀνάγκη σε διατάττει.

ΙΝΓΕΒΟΡΓΗ.— Οὐδέποτε γίνεται ἡ ἀνάγκη ἀνωτέρω τοῦ καθήκοντος.

ΦΡΙΤΙΟΦ.— Ὁ ἥλιος δύει, ὁ χράνος παρέργεται.

ΙΝΓΕΒΟΡΓΗ.— Ἀλοῖμονον! ὁ ἐμὸς ἥλιος ἔδυσεν.

ΦΡΙΤΙΟΦ.— Σκέψθητι, Ἰνγεβόργη· εἶναι αὕτη ἡ τελευταία σου λέξις;

ΙΝΓΕΒΟΡΓΗ.— Ἐσκέψην καὶ αὕτη εἶναι ἡ τελευταία μου λέξις.

ΦΡΙΤΙΟΦ.— Ἔστω· χεῖρε, ἀδελφὴ τοῦ βασιλέως Ἐλγ.

ΙΝΓΕΒΟΡΓΗ.— Ὁ Φριτιόφ, οὕτω μὲ ἐγκατελείπεις; Δὲν ἔχεις οὔτε ἐν βλέμμα πλέον διὰ τὸν σύντροφον τῶν παιγνίων σου οὐδὲ θλίψιμον χεῖρὸς διὰ τὴν ἀτυχῆ ἣν ἠγάπας; Δὲν ἦσο τὸν πρώτον μου δεινον; Οἰανδηποτε εὐτυχίαν καὶ ἂν ἐγνώρισα ὀνομάζετο Φριτιόφ. Μὴ ἀμαυρῶ τὴν εἰκόνα σου ἥτις θέλει μοὶ μένει ὡς παρηγορία. Ὅτι ἠγάπησα ἐν τῇ γῇ θέλω τὸ ἀγαπᾷ καὶ ἐν τῇ Βαλχάλα. Ἀλλὰ δὲν μὲ βοηθεῖς παντάπασιν εἰς συμπλήρωσιν τῆς ἀλγεινῆς ταύτης θυσίας· δὲν ἐλαφρύνεις καὶ αὐτὴν οὔτε δι' ἐνὸς λόγου παραμυθίας. Γνωρίζω καλῶς ὅτι μὲ ἀγαπᾷς καὶ ὅτι ἡ ἀνάμνησίς μου θέλει σε συνοδεύει ἐπὶ πολὺ. Ἀλλ' ἡμέραν τινα πιθανὸν ἡ κλαγγὴ τῶν ὀπλων καὶ ὁ βόμβος τοῦ ἀνέμου θέλουσι φέρει μέχρι σοῦ τὸ ὄνομα τῆς Ἰνγεβόργης. Πιθανὸν τότε, καθ' ἐσπέραν οἱ συμπολεμισταὶ σου σε ἀφήσωσι κατὰ μόνας νὰ ἀνακαλέσῃς τὰς ἡμέρας τὰς ἄλλοτε καὶ νὰ ἴδῃς ὑψούμενον ἐνώπιόν σου ὠχρὰν εἰκόνα, τῆς νεαρᾶς αἰχμαλώτου τοῦ ναοῦ τοῦ Βαλδούρ. Καὶ δὲν θέλεις δυσανασχετήσῃ ἐπὶ τῇ ὄπτασίᾳ ταύτῃ, ἂν καὶ θλιβερὰ ἀλλὰ ταπεινῇ τῇ φωνῇ θέλεις εἶπει αὐτῇ δύο λέξεις ἔρωτος οὗς οἱ ἀνεμοὶ θέλουσι φέρει μέχρις ἐμοῦ. Ὅσω τὸ ἐπ' ἐμοὶ μένει μοι ἐτι παραμυθία, ὅτι ἐνταῦθα τίποτε δὲν θέλει μὲ ἀποσπάσῃ τῆς ἀναμνήσεώς σου. Περὶ σοῦ θέλουσι μοὶ ὀμιλεῖ αἱ δενδροστοιχίαι τοῦ ναοῦ· ἐν τῇ λάμπει τῆς σελήνης αὐτὸς ὁ θεὸς θέλει λαμβάνει τὴν μορφήν σου. Ὅταν θεωρῶ τὴν θάλασσαν θέλω νομίζει ὅτι βλέπω ἐτι τὰ ἴχνη τῆς λείβου σου. Ἐν τῷ δάσει σὺ ἔχεις χαράζει τὸ ὄνομα μου ἐπὶ τῶν δρυῶν. Ἀλλὰ τὸ ὄνομα ἐξαλειφεται ὅταν πίπτῃ ὁ φλοιὸς καὶ ἴκωσιν νὰ λέγωσιν ὅτι τούτο εἶναι προμήνυμα θανάτου. Θέλω σοὶ πέμψαι τοὺς χαιρετισμοὺς μου, ἐπὶ τῶν ἀκτίνων τοῦ ὀσοντός ἡλίου καὶ αἱ νεφέλαι θέλουσι φέρει μέχρι σοῦ τοὺς θρήνους μου. Θέλω κεντήσῃ τετραυσιμένα λάρια ἐπὶ τῆς ἐσθῆτός τῆς γηρῆς μου μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν τὸ ἔαρ θέλει σπείρει νῆα λάρια ἐπὶ τῆς γλῆσς τοῦ τάφου μου. . . . Ἡ κίνουρα θέλει πέσει ἀπὸ τῆς χεῖρός μου προσπαθούσης νὰ κρατῶσιν αὐτήν. . . .

ΦΡΙΤΙΟΦ.— Πᾶράφερασι θυγάτηρ τοῦ Βῆλη· συγ-

γνώμην εἰς τὴν ὁρμὴν μου· δὲν ἦτο ἢ ἡ προσωπίς τοῦ ἀχθοῦ μου. Ὡς Ἰνγεβόργη εἶσαι ὁ ἀγαθὸς δαίμων μου καὶ ἐν τῇ γενναιότητι τῆς ψυχῆς ἀντλεῖς τὰς ἀγαθοτέρας ἐμπνεύσεις. Ἡ σοφία αὐτὴ ὁμιλεῖ διὰ τοῦ στόματός σου. Ἐγκαταλείπων σε φέρω μετ' ἐμοῦ τὴν ἐλπίδα ἣτις δὲν θέλει μὲ ἐγκαταλείψει. Θέλω ἐπιστρέψει τὸ ἔαρ ἐξηγνησμένος τοῦ προσαφθέντος μοι ἐγκλήματος, διπλασμένος μετὰ τῶν θεῶν, καὶ τότε, ἐν πλήρει τοῦ λαοῦ συνελύσει, θέλω ζητήσαι τὴν χεῖρα σου· οὐχὶ πλέον παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ σου ἀλλὰ παρὰ τοῦ λαοῦ τοῦ Βορρᾶ, τοῦ ἀληθοῦς κηδαιμόνου σου, ὦ βασιλῆς! Ἀναμένουσα τῆρει εἰς ἀνίμνησιν τὸ χρυσοῦν τοῦτο ψέλλιον ὅπερ θέτω εἰς τὸν βραχίονά σου. Χαῖρε μνηστὴ μου, χαῖρε· μετὰ τινὰς μῆνας τὰ πάντα θέλουσι μεταβληθῆ.

ΕΔΜΟΝΔΟΣ ΑΒΟΥ.

Ἐκαστος ἤκουσε περὶ τοῦ Ἐδμόνδου Ἀβού ὡς σατυρικοῦ καὶ ἐλαφροῦ συγγραφέως. Τὰ τερπνὰ αὐτοῦ πονήματα, ἅτινα δὲν διακρίνονται διὰ τὴν ἐμβριθεῖαν αὐτῶν, ἐκτῆσαντὸ αὐτῷ φήμην, περιουσίαν καὶ πλουσίαν ἐπὶ τούτοις σύζυγον, εἶναι δὲ ἐκδότης τοῦ *10th Ailons* καὶ ἀνταποκριτῆς τοῦ Λονδινεῖου *Athens*. Περὶ πολιτικῶν φρονημάτων οὐδόλως φροντίζει νὰ ᾖ συνεπής. Εἶναι δημοκρατικὸς, αὐ-

τοκρατορικὸς, Ὁρλεανιστὴς ἢ νομιμόφρων ὡς αἱ ὕλικαι σκέψεις καθοδηγήσωσιν αὐτόν. Ἦτο σφοδρὸς Ὁρλεανιστὴς, ὅταν ἐνόμιζεν ὅτι ὁ κόμης τῶν Παρισίων εἶχε προσδοκίαν διὰ τὸν θρόνον. Βλέπων εἶτα τὰς προσδοκίας τοῦ ἀλλοιωθεῖσας, ἤρξατο ὑβρίζων τὸν πρίγγηπα τοσοῦτῳ σφοδρῶς, ὥστε ὁ Ἐδουάρδος Ηενεὲ προσεκάλεσε τὸν συγγραφέα τοῦ *Βασιλέως τῶν βουρῶν* καὶ τῆς *Συγχρόνου Ἑλλάδος* εἰς μονομαχίαν, ἣς ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ἐλαφρὰ πλήγωσις ἀμφοτέρων καὶ ἡ καταδίκη τοῦ προκαλέσαντος, εἰς πρόστιμον διακοσίων λιρῶν. Ὁ

Ἀβού εἶναι ὡς οἱ πλείστοι τῶν σατυρικῶν· καίπερ οὐδένα φειδόμενος, εἶναι λίαν εὐαίσθητος αὐτός· ἀγαπᾷ νὰ δίδῃ, ἀλλὰ δὲν εἶναι διατεθειμένος νὰ λαμβάνῃ.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΓΙΡΑΡΔΙΝΟΣ.

Εἰς τῶν ἀρχαιοτέρων, καὶ γνωστοτέρων Παρισίων δημοσιογράφων εἶναι ὁ Αἰμίλιος Γιραρδίνος. Γεννηθεὶς ἐν Ἑλβετίᾳ ἐξ ἀγνώστων γονέων, κατέγινεν ἠλικιωθεὶς εἰς τὴν δημοσιογραφίαν δημοσιεύσας πρῶτον τὴν ἑφημερίδα *Voluer*, ὕστερον δὲ καὶ τὴν *La Mode*. Μετὰ τὴν ἀπὸ τοῦ θρόνου παραίτησιν

Καρλόλου τοῦ δεκάτου καθίδρυσε τὴν ἑφημερίδα τῶν *ἡμερῶν γνώσεως*. Μετὰ τὴν ἐκδοσιν καὶ ἐτέρων μικρῶν περιοδικῶν ἐξέδωκε τὴν *Presse* τῷ 1836, ὄργανον συντηρητικόν. Ὁ Αἰμίλιος Γιραρδίνος διακρίνεται διὰ τὰ φιλελληνικὰ αὐτοῦ ἄρθρα καὶ τὴν βαθεῖαν γνώσιν μεθ' ἧς ἀναλύει τὰ πολιτικὰ ζητήματα, ἐξ οὗ ἐκτῆσατο μεγίστην ἐν τοῖς δημοσιογράφοις ὑπόληψιν.

ΠΕΡΙ ΑΜΙΑΝΤΟΥ.

Τὸ σῶμα τοῦτο ἀπαντῶμενον εἰς μικρὰ τεμάχια ἐν τισὶν ἀρχεγόνοις βράχοις ἔχει ἰδιότητας τόσοσιν παραδόξους, ὥστε οἱ ἀρχαῖοι, ἐπιρρεπεῖς πρὸς τὸ θαυμαστὸν καὶ τερατώδες, ἐπλούτισαν τὴν ἱστορίαν τοῦ λίθου τούτου μετὰ πολλῶν καὶ ποικίλων μύθων, διατηρηθέντων μέχρις ἡμῶν.

Ὁ Διοσκορίδης θετικώτερον ἐννοήσας τὰ ἀφορῶντα τὸ σῶμα τοῦτο, ἰδοὺ πῶς ἐκφράζεται εἰς τὸ περὶ λίθων σύγγρά του. Ὁ λίθος Ἀμιάντος γεννᾶται μὲν ἐν Κύπρῳ, στιπτηρία σχεστῆ ἑοικώς· ὃν ἐργαζόμενοι ὑφάσματα ποιοῦσιν ἐξ αὐτοῦ ὄντος ἱμαντῶδους πρὸς θεῶν· ἂ βληθέντα εἰς πῦρ φλογούνται μὲν, λαμπρότερα δὲ ἐξέρχονται μὴ κατακαϊόμενα. Ἡ

δὲ ἰνώδης αὐτοῦ ὕψη, ἢ μεταξοειδής του λάμψις, ἢ εὐκολία μεθ' ἧς τὰ εὐκαμπτα, ἐλαστικά καὶ λεπτοφυῆ αὐτοῦ νήματα ἀποχωρίζονται ἀπ' ἀλλήλων, ὁμοιάζοντά πως πρὸς τὸ λίνον ἢ τὴν μέταξαν καὶ τέλος τὸ ἀναλλοίωτον καὶ ἀκαυστον αὐτοῦ, πάντα ταῦτα ὁμοῦ παρεκίνησαν τοὺς τὸ πρῶτον σπουδάσαντας τὰς φυσικὰς του ἰδιότητας νὰ θεωρῶσιν αὐτὸν

γνώμην τοῦ Πλινίου αἱ ἐπίμονοι ἔρευναι τῶν νεωτέρων χημικῶν. Ὅθεν ἐγνώσθη ἤδη ὅτι ὁ ἀμιάντος ἢ ὁ ἀσβεστος, ὡς ὠνόμαζον αὐτὸν οἱ ἀρχαῖοι, ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν ὄρυκτων, συγκαίμενος ἐκ πολλῶν μεταλλικῶν ὀξειδίων, οἷον ἐκ τιτάνου, μαγνησίας, ἀργιλίτιδος, ἠνωμένων πάντων μετὰ τινος ὀξέος γνωστοῦ εἰς τοὺς καθ' ἡμᾶς χρόνους, ὑπὸ τὸ

«Πᾶς ὀνομίζεται μικρὰ μου;» (ἴδε σελ. 18).

ὡς εἶδος λίνου ἀκαύστου παραγομένου ἐκ τινος φυτοῦ τῶν Ἰνδιῶν. Ὁ δὲ φυσιογράφος Πλίνιος ἐνστερησθεὶς τὴν ἰδιότητα ταύτην προσέθεκεν ὅτι ὁ ἀμιάντος εἶναι φυτὸν ἀναπτυσσόμενον κυρίως εἰς τὰ θερμὰ κλίματα καὶ ἐκ τούτου ἔχει τὴν ἰδιότητα ν' ἀντέχῃ εἰς τὸ πῦρ· ἀλλὰ κατέστρεψαν τὴν ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἐπικρατήσαν ἐσφαλμένην ταύτην

ὄνομα χημικῶν ὀξῶν, ὅπερ ἀποτελεῖ μέρος τοῦ χαλκῆος, ὅστις εἶναι τὸ κύριον συστατικὸν τοῦ ἀμιάντου.

Τὸ ὄρυκτον τοῦτο ἐξορύττεται εἰς πολλὰ μέρη τῆς γῆς, κυρίως δὲ εἰς τὰς ὑψηλοτέρας Ἀλπεις, εἰς τὰ Πυριναῖα ὄρη, παρὰ τὴν Βαρεγγίαν, εἰς τὴν Σκωτίαν, εἰς τὴν Κορσικὴν καὶ εἰς τὴν Σαβοῖαν.

Εκ δὲ τῆς τελευταίας ταύτης χώρας ἐξάγεται ἀμιάντος, οὗ τινὸς αἱ κλώσταί ἔχουσι τὸ μεγαλύτερον μήκος, καὶ εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μεταξοειδῆς. Ἐξάγεται δὲ καὶ παρ' ἡμῶν ἐν Βύβωια, ἀλλὰ τὰ μέχρι τοῦδε ἔκειθεν κομισθέντα δείγματα δὲν εἶναι μεγάλης ἀξίας.

Οἱ ἀρχαῖοι κλώθοντες τὸν ἀμιάντον κατεσκευάζον ἐπιτραπέζιους ὀθόνας (τραπέζομάνδουλα), χειρόμακτρα (πετσέτας) καὶ καλύπτρας τῆς κεφαλῆς· ταῦτα πάντα, κατασταθέντα ἀκαθάρτα, ἐρίπτοντο εἰς τὸ πῦρ καὶ ἐξήρχοντο καθαρὰ, τῆς ἀκαθαρσίας αὐτῶν καιομένης ὑπὸ τοῦ πυρός, τοῦ δὲ ὀρυκτοῦ μένοντος ἀπροσβλήτου, ὅθεν καὶ τῆς προσηγορίας Ἀμιαντος ἦτοι ἀμόλυντος ἔτυχε.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνές καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἔχοντες τὴν συνήθειαν νὰ καιώσι τοὺς νεκρούς, κατεσκευάζον ἐκ τοῦ ὀρυκτοῦ τούτου ἐνταφίους σινδόνες ἐντὸς τῶν ὀπίσθων περιβάλλον τὰ σώματα τῶν ἀποθανόντων βασιλέων διὰ νὰ δύνανται νὰ συναθροίζωσι τὴν τέφραν τῶν καιομένων σωμάτων καθαρὰν ἀπὸ πάσης ἄλλης ξένης οὐσίας. Ἐν ἔτει 1702 εὐρέθη εἰς τὴν Ῥώμην ἐπιτάφιος κάλλιπ περιέχουσα ἐν κρανίον, διάφορα ὅσα κεκαυμένα καὶ σποδὸν κελκυσμένην ἐντὸς ὑφάσματος ἐξ ἀμιάντου θαυμασίου μεγέθους ἦτοι δύο περίπου μέτρων μήκους καὶ 1,60 πλάτους. Μέχρις ἐσχάτων ἐβλεπόν οἱ περιηγηταὶ εἰς τὸ Βατικανὸν τὸ πολύτιμον τοῦτο μνημεῖον.

Αἱ μὴ καιόμεναι τῶν ἀρχαίων θρυαλλίδες κατεσκευάζοντο ἐξ ἀμιάντου, ὅστις κατὰ τινὰς συγγραφεῖς ἐκαίετο ἐντὸς τοῦ ἐλαίου χωρὶς ποτὲ νὰ φθείρηται· ἐκ δὲ τούτου παρήχθη καὶ ὁ μῦθος τοῦ αἰωνίου λύχνου. Τὸ ὄνομα ἀσβεστος φαίνεται ὅτι ἐδόθη εἰς τὸν λίθον τοῦτον ἐνεκα τῆς χρήσεως ταύτης. Ὁ Ἀλδοβράνδης φυσιογράφος τοῦ 15^{ου} αἰῶνος ὑπεστήριξεν ὅτι ἠδύνατό τις νὰ μεταβάλῃ τὸν ἀμιάντον εἰς ἔλαιον, ὅπερ καιόμενον νὰ μὴ φθείρηται ποτέ. Ἄλλοι δὲ ἀλχημικοὶ ἐπίσης φίλοι τοῦ θαυμαστοῦ ἀπεκάλουν αὐτὸν *Mron ζωτάνον* ἢ ἔριον τῆς *σαλαμάνδρας*, διότι κατὰ τὰς ιδέας τῶν ἡσαλαμάνδρα παρήγετο ἐκ τοῦ πυρός.

Ὅταν αἱ κλώσταί αὐτοῦ ἦναι ἀρκούντως μακραι, ἀπαλαὶ καὶ εὐλύγιστοι, τότε κατορθοῦνται νὰ κλώθωνται, καὶ μάλιστα, ὅταν ἦναι μεμιγμένα μετὰ βάμβακος ἢ στυπείου. Κατασκευασθέν δὲ ἐκ τούτων τὸ ὑφάσμα, ἐπίπτεται εἰς τὸ πῦρ, καὶ τότε αἱ μὲν φυτικά οὐσία καιόνται, αἱ δὲ τοῦ ἀμιάντου μένουσιν ἀπροσβλήτοι· ἀλλὰ τὸ μείζαν ὑφάσμα εἶναι ἀραιὸν καὶ ἀκομψόν.

Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1840 ἤρχισαν εἰς τὴν Ἰταλίαν νὰ κατασκευάζωσιν ἐκ τοῦ ἀμιάντου ὑφάσματα λιὰν λεπτά καὶ διάφορα εἶδη τριγυπτίων (δανδελῶν). Κατασκευάζουσι προσέτι καὶ ναστοχάρτην (εἶδος χονδρῶν χαρτίου) καὶ κοινὸν χάρτην. Ἡ κυρία Περπεντῆ ἢ ἀναξωγογνήσασα τὴν βιομηχανίαν ταύτην τοῦ ἀμιάντου, ἐστειλε παρ' ἐκείνου περίπου ἔτων εἰς τὴν ἀκαδημίαν τῆς Γαλλίας πόνημα τετυπωμένον

ἐπὶ χάρτου κατασκευασθέντος ἐξ ἀμιάντου. Ὁ Κίρχερὸς ἀναφέρει περὶ χάρτου κατασκευασθέντος ἐξ ἀμιάντου ἐπὶ τοῦ ὀπίσθου ἔγραφε, καὶ μετὰ ταῦτα ἐρίπτεν αὐτὸν εἰς τὸ πῦρ καὶ εὐθὺς τὰ γράμματα ἐξηφανίζοντο· ἀφοῦ δὲ ἐψυχραίνετο ἔγραψεν ἐπ' αὐτοῦ ἐκ νέου. Κατὰ τὸν Σάγγην εἰς τὴν Κίναν κατασκευάζονται παρόμοια φύλλα χάρτου ἔχοντα μήκος ἐξ μέτρων καὶ ὑφαίνονται ἐκ τοῦ ἀμιάντου τῆς χώρας ἐκείνης τεμάχια ὑφάσματος πολλῶν πηγῶν.

Οἱ κάτοικοι τῶν Πυρναίων κατασκευάζουσι βαλάντια καὶ περισκελίδας, τὰ ὅποια πωλοῦσιν εἰς τοὺς περιηγητάς, οἵτινες περιεργεῖα κινούμενοι, ἐπισκέπτονται τὰ μέρη ἐκεῖνα. Εἰς δὲ τὴν Σιβηρίαν κατασκευάζονται οὐ μόνον βαλάντια, ἀλλὰ καὶ χειρόκτια.

Τοιαύτη εἶναι ἡ ἱστορία καὶ ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ὀρυκτοῦ τούτου, οὔτινος ἡ φυσικὴ κατάστασις καὶ αἱ ἰδιότητες τοσοῦτον ἠλλοιώθησαν καὶ μεταμορφώθησαν κατὰ τοὺς παρελθόντας τῆς ἀμαθείας καὶ τοῦ σκότους αἰῶνας.

Ἐλπίζω δὲ ὅτι οἱ φίλοι τῶν ἐπιστημῶν ἀναγινώσκοντες τὴν σύντομον ταύτην τοῦ ἀμιάντου περιγραφὴν θέλουσιν ἐπιρρωσθῆ πρὸς τὴν ἀκριβῆ ἐρευναν παντὸς ἀντικειμένου, πεποιθότες, ὅτι αἱ ἀπάται αἱ προλήψεις καὶ αἱ δεισιδαιμονίαι δὲν δύνανται ἐπὶ πολὺ ν' ἀντισταθῶσι πρὸς τὴν ἐπίμονον ἀνίχνευσιν τῆς ἀληθείας.

A. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

(καθηγ. τῆς φυσικῆς καὶ χημείας τῶν ἐν Ἀθήναις Γυμνασίων).

ἘΞ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ ἘΝ ΙΑΠΩΝΙΑ.

(Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 1).

Ἡ αὐθεντικὴ τῆς Ἰαπωνίας ἱστορία ἀρχεταὶ ἀπὸ τοῦ *Σαίμου* κυρίου μικρᾶς τινὸς ἐπαρχίας· οὗτος ἐν ἔτει 667 διήλθεν εἰς τὴν νῆσον Νιφεία, κατέλαβεν ὅσας χώρας ἀπῆντα καθ' ὁδὸν καὶ ἀνεκήρυξεν αὐτὸς ἑαυτὸν ἄρχοντα ἐν ἡλικίᾳ 40 ἔτων· ἀποκτασθεὶς ἐν *Γαμάτο*, ὅπου ἐσηματίσεν αὐτὴν, ἔκτισε φρούριον ἰσχυρὸν καὶ ἔλαβε τὸν τίτλον τοῦ *Μικάδου* ἦτοι σεβαστοῦ. Ὀνόμασε τοὺς ἀδελφούς του τοποτηρητὰς ἢ ἄρχοντας τῶν διαφόρων ἐπαρχιῶν (παρὰχώρους, ἧτις κατέστη κληρονομικὴ) καὶ διωργάνωσε σύστημα φεουδαλισμοῦ ὑφιστάμενον ἔτι μέχρι σήμερον. Ὅλιγον κατ' ὀλίγον οἱ ἀρχαῖοι οὗτοι ἀνέλαβον πλήρη ἰσχύιν ἐπὶ τῶν ἐπαρχιῶν, ἃς ἐκυβέρνησαν. Ὁ Μικάδος μὴ ἰδύμενος αὐτὸς νὰ τακτοποιῆσιν καὶ καταστῆναι τὰς ἐπεμβάσεις τῶν συνέστησε νεὰν δύναμιν τὸν *«Τυκόκ»*, εἶδος ἀντιβασιλείας ἢ ἀρχιστρατήγου. Οἱ *Τυκόκ* οὗτοι μετὰ τινὰ χρόνον ἐμιμήθησαν τοὺς τοποτηρητὰς διορισθέντες κατὰ πρότον διὰ βῆτης θελήσεως τοῦ Μικάδου καὶ διὰ τινὰ μόνον χρόνον, ἐπεθύμησαν κατόπιν κληρονομικὴν ἰσχύιν, μετὰ σειράν δὲ ἀρπάγων καὶ ἀγῶνῶν κατώρθωσαν, κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα, νὰ δτερήσωσι τὸν Μι-

κάδου τῆς διοικήσεως τῆς χώρας καὶ πάσης κοσμικῆς ἐξουσίας, μὴ ἀφήσαντες εἰς αὐτὸν ἢ τὴν πνευματικὴν ἐξουσίαν καὶ τὸ γόητρον τῆς ἀρχαίας καὶ θείας καταγωγῆς. Οἱ *Τυκόκ* κατέστησαν ἔκτοτε οἱ πραγματικοὶ ἄρχοντες· ὁ δὲ Μικάδος δὲν ἦτο ἢ ἄπλοῦς Πάπας, εἰς δὲ ἅπαντες ὤφειλον ὑποταγῆν καὶ οὔτινος ἢ ἐπικυρώσεως ἦτο ἀναγκαία διὰ πάσαν θεμελιώδη μεταβολὴν νόμου.

Οὕτω ὁ *Τυκόκ* καὶ πάντες οἱ τοποτηρηταί, ἂν καὶ ἕκαστος αὐτῶν ἰδιαιτέρως ἦτο ἐλεύθερος ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ κράτει καὶ εἰς τὴν διοίκησιν τῶν χωρῶν του, ὤφειλε μὴ ὅλα ταῦτα ὑποταγῆν εἰς τὸν Μικάδον, ὅστις κατήγετο κατ' εὐθείαν τῶν ἀρρένων γραμμῆν ἀπὸ τοῦ πρώτου βασιλέως τοῦ ὄπου, ἀρξάντος πρὸ 2,500 ἔτων.

Ἐν ἔτει 1853 οἱ Ἀμερικανοὶ διοικούμενοι ὑπὸ τοῦ ναυάρχου *Περρὺ (Perry)* ἐζήτησαν παρὰ τοῦ *Τυκόκ* τῆς *Ἰεδῶ* εὐπρόσληπν συνθήκην μετὰ τῆς Ἰαπωνίας. Οὗτος ἐζήτησε προθεσίαν ἵνα συνεννοηθῆ μετὰ τοῦ Μικάδου· οἱ Ἀμερικανοὶ ὁμως ἐνόησαντες ὅτι τοῦτο δὲν ἦτο ἢ πρόφασις πρὸς ἀποφυγῆν, δὲν τῷ παρεχώρησαν τοιαύτην, ἀλλ' ἐπῆλθον εὐθὺς μετὰ στόλου πολυαριθμοῦ διὰ νὰ ἐκπολιορκήσωσι τὴν *Ἰεδῶ*· μετὰ ἕνα καὶ ἡμισὺν περίπου μῆνα συνωμολοκήθη ἡ συνθήκη τοῦ *Καναγκαβά*, τὴν ὅποιαν εὐθὺς ἐπεκρολύθησαν δύο ὁμοίαι μετὰ τῆς Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας. Ὁ *Τυκόκ* ὑπέεικον πῆ βία συνωμολόγησε πὰς συνθήκας ταύτας, ἀλλὰ δὲν εἶχε τὴν ἰσχύιν νὰ τὰς καταστήσῃ ἐκτελεστάς πέραν τῶν κτήσεών του· οἱ λοιποὶ ἡγεμόνες ἐξηγέρθησαν, ἐπεκάλεσθησαν τὰ θρησκευτικὰ τοῦ λαοῦ τῶν αἰσθήματα ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ προσώπου τοῦ Μικάδου, οὔτινος ὤφειλε πρότερον νὰ ζητηθῆ ἡ συγκατάθεσις καὶ ὁ ἐμφύλιος πόλεμος ἤναψε μεταξὺ τοῦ λαοῦ τούτου, τοῦ μέχρι τότε εἰρηνικοῦ καὶ εὐτυχούς. Μετὰ μακροῦς καὶ ἀμφιβόλους ἀγῶνας ὁ *Τυκόκ* κρπεστράφη ὀλοσχερῶς, ἀφῆσας εἰς τὸν Μικάδον πολὺ πλεῖονα ἰσχύιν ἢ ὅσην εἶχε πρότερον. Οὗτος κατέλαβεν εὐθὺς τὸ *Κάντον*, τὴν *Ὀξάκαν* καὶ τὴν *Ναγκασάκην*, καὶ ἔδρασε τὰ ἀνάκτορά του ἐν *Ἰεδῶ*.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Τὸ βιβλίον τῆς φύσεως

ZΩΑ.

ΚΕΦ. Ε'. — Ὁ ΣΤΟΜΑΧΟΣ ΚΑΙ Οἱ ὀδόντες.

Τὰ ἐν τῷ στομάχῳ μικρὰ στόματα, ὡς εἶπομεν, ἀπομυζῶσιν ἐκ τῆς τροφῆς ὅ,τι εἰς αἷμα μετατρέπεται, ἀλλὰ τοῦτο δὲν πράττουσιν ἅμα ὡς ἡ τροφὴ τεθῆ ἐν τῷ στομάχῳ. Ἡ τροφὴ πρέπει πρότερον νὰ χωνεθῆ. Ἡκοῦσαμεν πολλάκις νὰ γίνῃται λόγος περὶ πύμας, ἂν δὲ ἐξηγοῦμεν τὰ κατ' ἐξῆς, ὅ,τι ὅποταν κατεπίνωμεν τὴν τροφὴν τῶν μύλων μαματιζέται ἐν τῷ στομάχῳ ὑγρὸν τι τοσοῦτον μετ' αὐτῆς ἀναμίγνυται. Τὸ ὑγρὸν τοῦτο μετὰ τινὰ χρό-

νον, μεταβάλλει πάντα τὰ διάφορα τῆς τροφῆς εἶδη τοιοῦτοτρόπῳ ὥστε τὸ ὅλον φαίνεται ὡσανεὶ ἦτο ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα. Τὸ κρέας, τὸ γεωμήλον, ὁ πλακοῦς κτλ. οὐ μόνον καλῶς μίγνυνται, ἀλλ' οὕτω μεταβάλλονται ὥστε δὲν δυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν τὸ ἐν ἐκ τοῦ ἑτέρου.

Ὅποταν ἡ τροφὴ τοιοῦτοτρόπως μεταβληθῆ, τὰ μικρὰ στόματα ἀρχίζουσι τὴν ἐπ' αὐτῆς ἐργασίαν τῶν. Μυῶσιν ἐξ αὐτῆς λευκὸν τι ὑγρὸν λιαν πρὸς τὸ γάλα ὁμοιάζον. Ἐκ τοῦ ὑγροῦ τούτου ὅλον τὸ ἐν τοῖς σώμασιν ἡμῶν αἷμα γίγεται.

Παρατήρησατε νῦν τί συμβαίνει εἰς τὴν τροφήν πρὶν ἢ μεταβῆ εἰς τὸν στομάχον. Ἰπάρχει μύλος ἐν τῷ στόματι ἡμῶν πρὸς ἄλλοισιν αὐτῆς, καὶ πολὺ καλὸς μύλος. Ἰπάρχουσιν εἰκόσιν ὀδόντες πρὸς διαχώρισιν τῆς τροφῆς εἰς λεπτὰ τεμάχια. Ἡ χρησιμότης δὲ τούτου προδήλος· ὅσω λεπτοτέρα ἡ τροφὴ τόσο εὐκαλύτερον τὸ πεπτικὸν ρευστὸν ἐν τῷ στομάχῳ δύναται νὰ τὴν μεταβάλῃ. Ἀπαιτεῖται χρόνος τις ὅπως τὸ ρευστὸν τοῦτο διεισδύσῃ εἰς στερεὸν τεμάχιον κρέατος ἢ γεωμήλου. Ὡστε βλέπετε ὅτι δὲν πρέπει νὰ καταπίνωμεν τὴν τροφὴν μας λιαν ταχέως, ἀλλὰ πρᾶξι ἢ ἐπίνωμεν τὸν ἐν τῷ στόματι ἡμῶν μύλον νὰ τὴν ἀλεῖθῃ καθολοκληρίαν.

Παρόμοιον τι πρὸς τὴν ἄλλοισιν ταύτην πράττομεν ἐμῶτε· διὰ τὴν τροφήν τῶν ἰφύτων. Ἐκαστος ἡμῶν γινώσκει ὅ,τι τὴν ἀνοιξὴν ὁ κητώροδς σκάπτει τὸν κητόν του, ὁ δὲ γεωργὸς ἀροτρίζει τὸν ἀγρὸν του. Πρὸς τί δὲ τοῦτο; Τοῦτο γίνεται πρὸς διαχώρισιν τῆς γῆς, ἦτοι πρὸς κατάτιθῆσιν τῆς τροφῆς τῶν φυτῶν, ὥστε νὰ δύνανται καλῶς νὰ πιάωσι ταύτης χρῆσιν. Ἐάν τοῦτο δὲν ἐγίνετο ἡ τραχεία γῆ θὰ ἦτο διὰ τὰ φυτὰ ὡς ἡ τροφὴ ἡμῶν θὰ ἦτο διὰ τὸν στομάχον, ἐάν κατεπίνωμεν αὐτὴν χωρὶς καλῶς νὰ τὴν μασήσωμεν. Οὕτω οἱ ὀδόντες ἡμῶν πράττουσιν διὰ τὴν τροφήν ἡμῶν ὅ,τι ἡ ἀλεῖθῃ καὶ τὸ ἀροτρον διὰ τὴν τροφήν τῶν ζώων.

Ἐνὰ ὁ μύλος ἀλῆθει τὴν τροφήν, ὑπάρχουσι τινὰ περὶ τοῦ στόματος ἐργαστήσια κατασκευάζοντα καὶ ἐκχύνοντα ρευστὸν τι πρὸς ὑγρασίαν αὐτῆς. Τὸ ρευστὸν τοῦτο, καλοῦμεν σιέλον. Δύω ἐκ τῶν μεγαλειτέρων ἐργαστησίων τοῦ σιέλου εἰσὶν ἀκριβῶς ὑπὸ τὰ ὄπτα ἡμῶν. Τὰ ἐργαστήσια ταῦτα τοῦ σιέλου μετρίαν ἐν γενεῖ ποιοῦσιν ἐργασίαν. Τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου ποιούσιν μόνον ἱκανὸν σιέλον ὅπως τρώωσιν ὑγρὸν τὸ στόμα. Ἐνίοτε οὐδὲ καὶ πρὸς τοῦτο ἱκανὸν κατασκευάζουσι, ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει τὸ στόμα ξηραίνεται, ὅπως συμβαίνει ἐν πυρετῷ. Ὅποταν πρᾶξιμεν, πὰ ἐργαστήσια ταῦτα εἰσὶν εἰς σύντονον ἐργασίαν διότι τότε πρέπει νὰ κάμνωσι πολὺ ρευστὸν ὅπως τὸ ἀναμίγνῶσι μετὰ τῆς τροφῆς. Φαίνεται ὡσανεὶ ἐγίνωσκον τότε τὴν ἀναγκαίαν ὅπως ἐργασθῶσιν καὶ παρασκευάσωσι πλεῖστονον σιέλον τοῦ συνήθους. Βεβαίως δὲν ἔχει οὕτω τὸ πρᾶγμα· ἀλλὰ πρὸς ἐργάζονται τοσοῦτον συντόνωσ ἐνώ τρώωμεν δὲν γινώσκουμεν.

Ἡ τροφή τῶν φυτῶν δεῖται ὑγράνσεως ὡς καὶ ἡ τροφή ἡμῶν. Ἡ βροχὴ ὑγραίνει ταύτην χάριν τῆς ρίζης, τοῦ στομάχου τοῦ φυτοῦ, ὥστε νὰ δύναται νὰ λαμβάνῃ τροφήν ἐξ αὐτῆς. Ὅταν ποτίζωμεν τὴν ξηρὰν γῆν, ὡς ἐν τινὶ ἀγγεῖῳ ἀνθέων, πράττομεν διὰ τὸ φυτὸν ὅτι ὁ σίελος διὰ τὴν τροφήν ἡμῶν.

Ἐνίοτε ἐν πυρετῷ, ὡς εἶπομεν ἀνωτέρω, τὸ στόμα εἶναι λίαν ξηρὸν. Τοῦτο γίνεται ἐν γένει μὲν διότι τὰ σιελοποιητικὰ ὄργανα ἐπαύσαν σχεδὸν πᾶσαν ἐργασίαν· τότε ἐπομένως ξηρὰ τροφή εἶναι ἀπρόσφορος. Τὸ ξηρὸν δίπυρον πρέπει νὰ ὑγρανθῇ πρὶν ἢ δυνηθῶμεν νὰ τὸ φάγωμεν. Ὁμοιάζει πολὺ πρὸς ὅτι ἐνίοτε συμβαίνει εἰς τὰ φυτὰ ὅταν ἡ βροχὴ ἐπὶ μακρὸν ἔλειψε χρόνον. Κεῖνται μὲ τὰς ρίζας αὐτῶν ἐν τῇ γῇ, ἡ τροφή εἶναι πλησίον τῶν μικρῶν αὐτῶν στομάτων, ἀλλ' εἶναι τοσοῦτον ξηρὰ ὥστε δὲν δύναται καλῶς νὰ τὴν μεταχεισθῶσιν. Μαραίνονται ἐπομένως, καὶ ἴσως θνήσκουσιν. Ἡ ξηρὰ γῆ εἶναι δι' αὐτὰ ὡς τὸ ξηρὸν δίπυρον εἰς τὸ πυρέσσον στόμα.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

ΣΤΡΟΥΘΙΟΝ ΤΡΟΜΑΖΟΝ ΤΟΥΣ ΜΕΓΙΣΤΑΝΑΣ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ.—Ἐν ᾧ ἡ Ῥωμαϊκὴ σύγκλητος ἦτο συνηθροισμένη ἐν τῷ ναφ τῆς Ἐνουῦς, ἐν στρουθίον ἐπέταξεν ἐν μέσῳ τῆς συνελεύσεως, φέρον εἰς τὸ βᾶμφορ του τέττιγα δι' ἀνήρετον εἰς δύο· ἀφῆκε τὸ ἡμισυ νὰ πέσῃ εἰς τὸν ναδόν, καὶ φέρον τὸ ἕτερον ἡμισυ ἐπανάλαβε τὴν πτῆσιν του. Οἱ μάνται ἀπεφάνθησαν, κατὰ τὸν Πλουτάρχον, ἐν τῷ βίῳ τοῦ Σύλλα, ὅτι ὑπῆρχε φόδος ἀνταρσίας μεταξὺ τοῦ λαοῦ τῆς ἐξοχῆς καὶ ἐκείνου τῆς πόλεως· συλλογισθῆτε ὅποιοι ὄρυθος, ὅποιοι τρόμοι καὶ ὅποια μέτρα ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν πρὸς πρόληψιν τῆς φαντασιώδους στάσεως, ὅποιοι διωγμοί!

Ὅτω λοιπὸν, θεωρῶν τις τὴν κατάστασιν τοῦ σημερινοῦ πολιτισμοῦ τῆς Ἑυρώπης, δύναται νὰ εἴπῃ ἄ λ λ ο ι κ α ι ρ ο ι, ἄ λ λ α ἢ θ ἠ· τί δὲν δύναται αἰ' προλήψεις ἐνὸς ἔθνους καὶ αἰ' πρῶται ἐντυπώσεις τοῦ βίου, μεταξὺ καὶ αὐτῶν τῶν διὰ τὰς γνώσεις των καὶ τὴν κοινωνικὴν των θέσιν διακρινομένων ἀνθρώπων νὰ ποιῶσιν.

Ἡ ΚΑΛΗ ΗΜΕΡΑ.—Ἐν Ἰαπωνίᾳ χαιρετῶσιν ἐξάγοντες τὸν πόδα ἐκ τοῦ σανδάλου των. Ἐν Ἰνδία πιάνουσι τὸν πύγωνα ἐκείνου ὡν χαιρετῶσι. Ὁ Βασιλεὺς τῆς Τερνάτας δέχεται ἀκροάσεις ὄρθιος τῶν ἀκρωμένων ὑπηκόων του καθημένων. Εἰς τὰς Φιλιππίνας νήσους, πιάνουσι τὸν πόδα τοῦ χαιρετωμένου καὶ τοῦ χαϊδεύουσι τὸ πρόσωπον. Οἱ Λάπωνες προστρέφουσιν ἰσχυρῶς τὴν βίνα ἐπὶ ἐκείνου ὃν χαιρετῶσι. Οἱ Σῖναι προσκαίνουσιν τὰς δύο χεῖρας συνδεδεμένας ἔμπροσθεν καὶ ταραττοῦσιν αὐτάς. Ὁ Αἰθίωψ λαμβάνει τὸ φέρεμα τοῦ ἄλλου, τὸ τυλίσσει περὶ ἑαυτὸν καὶ ἀσπίνει τὸν φίλον του σχεδὸν γυμνόν. Ὁ Αἰγύπτιας, εἰς Κάϊρον, ἐρωτᾷ· Πῶς ὑδρόνετε; τῆς ξηρᾶς ἐπιδημίδος θεωρουμένης ὡς τεκμήριον θανατηφόρου πυρετοῦ.

Ἐν Γαλλίᾳ ἄλλοτε ἐχαιρέτων προσκλίνοντες τὸ σῶμα, μὲ τὰς χεῖρας κρεμαστάς, καὶ σφύροντες τὸν δεξιὸν πόδα ὀπίσθεν ὡς συνείθιζοντι τινες κομφεωμένοι καὶ σήμερον παρ' ἡμῖν γυμναζόμενοι ἐνώπιον τοῦ κατόπτρου εἰς τὴν παρὰ τούτων καλουμένην β ε β ε ρ ἔ ν τ ζ α. Κατόπιν ὁ τροποποιηθεὶς χαιρετισμὸς

διὰ νεύματος μόνον τῆς κεφαλῆς χωρὶς νὰ συνοδεύηται μὲ λόγον τινα, ἐκρίθη κατὰ τὸ 1793 ὡς ἀντικείμενος εἰς τὴν ἰσότητά. Ἐπομένως ἄλλοι ἐπρότεινε ἐν ἀπλοῦν εὐμενὲς μαιδιάμα, ἄλλοι τὴν παρουσίαν τῶν δύο χερῶν ἔμπροσθεν, καὶ τέλος ἀπεφασίσθη ὁ διὰ τῆς δεξιᾶς χεῖρός ἐπὶ τῆς καρδίας χαιρετισμὸς.

ΤΟ ΚΑΤΑ ΤΟ ΠΤΑΡΝΙΣΜΑ «ΥΓΙΑΙΝΕΤΕ».—Κατὰ τὸ ἔτος 578 ἐπέσκηψε λοιμὸς τόσον σφοδρὸς, ὥστε οἱ ἄνθρωποι ἐξέπνεον πτερινίζομενοι ἢ χασμῶμενοι. Ἐκτοτε ἐπεκράτησεν ἡ συνήθεια τοῦ νὰ λέγωσιν εἰς τὸν πατρυνίζομενον παρ' ἡμῖν, «ὄχιαίνετε» παρὰ τοῖς Γάλλοις δὲ «ὁ Θεὸς νὰ σὰς εὐλογῇ».

Λέγουσιν ὡσαύτως, ὅτι ἐκ τῆς αὐτῆς αἰτίας προέκυψεν ἡ ἄλλη συνήθεια ἣτις ἐπικρατεῖ εἰς πολλὰ μέρη ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, τοῦ νὰ ποιῶσι τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ διὰ τῆς χεῖρός ἐπὶ τῶν χειλῶν ὅταν χασμῶνται.

ΧΡΩΜΑ ΟΦΘΑΛΜΩΝ ΚΑΙ ΤΡΙΧΩΝ ΕΝ ΠΡΩΣΣΙΑ.—Πρὸ τινος χρόνου, χάριν ἐπιστημονικοῦ πειράματος, ἐγένετο ἡ καταγραφή τοῦ χρώματος τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῶν τριχῶν τῶν παιδῶν. Καὶ ἐκ τῶν 4,127,766 παιδῶν 42 97]00 εἶχον γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς, 24 31]00 ξανθοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ τὰ λοιπὰ μελανοὺς. Ἐκ τῶν αὐτῶν παιδῶν 72]00 εἶχον λευκὸξανθοὺς τὰς τρίχας, 26]00 ξανθὰς καὶ 1 21]00 μελαίνας.

Ο ΔΑΚΤΥΛΙΟΣ.—Οἱ ἀρχιερεῖς (παπισταὶ) φέρουσι δακτύλιον ὡς ἀρραβῶνα τοῦ πνευματικοῦ γάμου μετὰ τῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ ἀρχαῖοι μετεχειρίζοντο τοῦτον πρὸς σφράγισιν τῶν ἐπιστολῶν. Οἱ Ῥωμαῖοι ἔφερον ἐπὶ πολλὸν χρόνον μόνον σιδηροῦς δακτυλίου καὶ κατὰ τὸν Πλίνιον, πρῶτος ὁ Μάριος ἔφερε χρυσοῦν. Κατ' ἀρχὰς ἔβαλλον δακτύλιον εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα· κατόπιν ἐφόρεσαν εἰς ὅλους τοὺς δακτύλους, εἰς ὅλα τὰ ἄρθρα εἶχον δὲ τοιοῦτους δι' ὅλας τοῦ ἔτους τὰς ὥρας, ἔπειτα δι' ὅλας τῆς ἐβδομάδος. Εἰς τὰς ἡμέρας μας φέρουσι ἀκόμη τοιοῦτους κρίκους εἰς τὰ ὄτα.

Οἱ Ἰνδοὶ φέρουσι κρίκους εἰς τὴν βίνα, εἰς τὰς παρειάς, εἰς τὰ χεῖλη, εἰς τὴν σιαγόνα καὶ εἰς τοὺς πόδας. Τέλος οἱ Γερμανοὶ ἔφερον τοιοῦτον ὡς σημεῖον τῆς δουλείας, μέχρις οὗ ἐφόρουν ἐλθρόν τινα τοῦ ἔθνους των.

ΑΙΝΙΓΜΑ Β'

Περίεχει τόνομά μου συλλαβὴς κυρίας τρεῖς
Τῆς μιᾶς τῆς ἀρχομένης οὔσης καταχρηστικῆς·
"Ἄν μὲ τιμῆσῃς καταλλήλως,
Θέλεις ἴδει ἀριδῆλως,
"Ὅτι πρῶτον πριοστάνω, θεάιναν χωρὶς μητέρα,
Καὶ τὸ ἄλλο τὴν τε βώμην καὶ ἰσχὺν τὴν ἡμετέραν
Τὸ δὲ σύνολον τῶν δύο μάντευσέ το τί νὰ ἤμῃαι
Ἐμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν σου καὶ ἐν ταῖς χερσὶ σου κεῖμαι.

Δύοις Αἰνιγμάτων Σφιγγῶς

1. Ἰδωρ. 2. Πέπερι.

ΓΡΙΦΟΣ 1.

